N°. 72. A°. 1831.

SURINAAMSCHE COURANT.

DONDERDAG DEN 8sten SEPTEMBER.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

WEST-INDIEN.

CURAÇAO, den 14 Julij.

Met de aankomst van een vaartuig van La Guaijra vernemen wij, dat een getal van 10 personen, medepligtigen in den op den 11den Mei gepleegden moord te Caracas, de verdiende straf hunner misdaden met den dood geboet hebben. Het blijkt dat de misdadigers volstrekt geene gemeenschap hebben met de partij van *Cisneros*, doch onder den naam van dezen snood bedrijf hebben willen uitvoeren. Hun plan was om het gevangenhuis te overweldigen, de wachters van hetzelve te vermoorden, al de gevangenen in vrijheid te stellen, naar het park te snellen, zich te wapenen, den Gouverneur en alle de gezagheb-benden die zich tegen hen mogten willen verzetten, te vermoorden, en zekere *Garcia Lugo*, *Fulana Bilario* en *Justo Frankin* aan het hoofd van de regering te stellen. Vervolgens zouden zij al de pakhuizen, winkels en woonhuizen hebben uitgeplunderd. Dit gelooven wij het eigenlijke oogmerk van hunne onderneming. Zij verzamelden op den avond van den 11 dezer, in het huis van zekere vrouw met name *Dona Alejandra Perez*, (welke de doodstraf heeft ondergaan) en waren gewapend met bussen, lanzen en dolken, doch werden gelukkiglijk door eene patrouille van 7 man verrast, verslagen en vervolgd. Zekere *Jose Rivera* met 6 man ondernam deze gevaarvolle taak en het was hem gelukt de stad Caracas van moord en plundering te redden. Het getal zamenzweerders beliep op 80 man, de gemelde *Bilario* had den naam van *Cisneros* aangenomen en gaf zich den titel van Kolonel.

Van Rio de la Hacha is alhier een vaartuig aangekomen, brengende tijding uit Carthagena wegens den toestand van zaken in dat gedeelte van Columbia. Met genoegen vernemen wij, dat het door het Kongres van Bogota daargestelde gezag weder ingeroepen wordt, en de factie den bons krijgt. De Vice President *Caicedo* heeft bij afwezigheid van den President *Mosquera*, die eenigen tijd geleden naar de Vereenigde Staten van Amerika vertrokken is, den teugel der regering in handen genomen. *Urdaneta* moet op zijne beurt vlugten of gebannen worden, en misschien terug geroepen worden, naar mate dat zijne factie wederom de boven hand krijgt.— *Montilla* en 13 andere factie hoofden zijn uit Columbia gebannen en naar Jamaica vertrokken. Carthagena is overgegaan aan de Generaals *Luque*, *Carmona* en *Porto Carrera*.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, 2 Julij.

Volgens berigten, aan de *Leydsche redactie* door den correspondent te 's Gravenhage ingezonden, zijn aldaar tijdingen uit Londen ontvangen, loopende tot den 28sten Junij. Dezelve brengen mede, dat Prins *Leopold* de kroon van Belgie heeft aangenomen, op eene waardige verheven zedige wijze, bij den navolgenden brief aan de Belgische deputatie:

» *Mijnheeren*, ik ben zeer gevoelig, aan het verlangen, waarvan het kongres van Belgie u de tolken heeft gemaakt.

» Dit blijk van vertrouwen is des te vleijender voor mij, daar het van mijnentwege niet was gevraagd.

» Menschelijke lotsbestemmingen leveren geene edeler en nuttiger taak op dan die van geroepen te zijn om de onafhankelijkheid te handhaven, en de vrijdommen van eene natie te bevestigen. Eene zending van zoo hoog belang alleen, kan mij overhalen om eene onafhankelijken toestand te verlaten en mij te scheiden van een land, waaraan ik verbonden geweest ben door de heiligste banden en herinneringen, en dat mij zoo menig blijk van zijne welwillendheid en deelneming gegeven heeft.

» Ik neem dan, *Mijnheeren*, het aanbod aan, dat gij mij doet, onder dien verstande, dat het aan het kongres der nationale vertegenwoordigers zal vrijstaan om de maatregelen te nemen, die alleen den nieuwen staat kunnen constitueren, en dus daarvoor de erkenning der mogendheden van Europa verzekeren. Hierdoor zal het kongres mij in staat stellen om mij geheel aan Belgie over te geven, en om aan zijne welvaart en voorspoed de betrekkingen toe te wijden, die ik gevormd heb in landen, wier vriendschap daarvoor van wezenlijk belang is, en om het, zoo veel van mijne medewerking afhangt, een onafhankelijk en gelukkig bestaan te verzekeren."

DUITSCHLAND.

BERLIJN, 20 Junij.

Van de Poolsche Grenzen wordt, het volgende geschreven: » De dood van den Ruskeizerlijken Veldmaarschalk, Graaf *Diebitsch-Sabalkanski*, heeft, gelijk uit verscheiden berigten blijkt, ook op de Polen eenen diepen, hen innig treffenden indruk gemaakt. Men had vertrouwen in zijne menschelijkheid en zedelijk gevoel, en wat ook eeniger Warschauwer daghlad schrijver tot zijne beschimping gezegd moge hebben, de beteren onder het Poolsche volk, en inzonderheid ook onder het leger, hadden hoogachting voor hem en bewonderden zijne zich steeds gelijk blijvende en door geene andere bedenkingen gestoorde menschenliefde, gedurende eenen oorlog, die ligtelijk eenen minder menschlievenden veldheer tot wrede wraak-oeffeningen zou hebben kunnen verbitteren. Men beschouwt derhalve ook in Polen zijnen dood als eene ongelukkige gebeurtenis.

Niet minder uitbundig in den lof des afgestorvenen helds is nog een andere brief uit het Russische hoofdkwartier te Pultusk geschreven, en ook voor den nieuwen veldheer is deze brief niet minder vleijend. Als vertrouweling in s' maarschalk uitzigten en plannen, dus leest men in denzelven, zal Graaf *van Toll* weten te volvoeren, wat door genen ontworpen was, maar ook nog meer dan dit, is hij zelf een groot veldheer, en het heeft hem slechts aan de gelegenheid, geenszins aan de verdienste ontbroken, om zulks voor het oog der wereld te doen blijken. Als voedsterling van het oude leger en kweekeling van *Suwarow* en *Kutusow*, heeft hij niet slechts al de veldtogten der Russen tegen *Napoleon* bijgewoond, maar dezelve voor een gedeelte bestierd. Reeds in zijne vroegste jengd als kadet door *Suwarow* onderscheiden, vergezelde hij denzelven in zijnen veldtogt in Italie en Zwitserland In 1812 werd hij door *Kutusow* tot deszelfs kwartiermeester-generaal benoemd en was zijn deel in de gebeurtenissen van dat merkwaardig tijdstip niet gering Na de dood van *Kutusow* bleef hij in dezelfde hoedanigheid meer onmiddelijk aan Keizer *Alexander* zel en gehecht De Turksche oorlogt bragt hem als chef van den algemeenen staf aan de zijde van den Maarschalk *Diebitsch* en knoopte tusschen deze beide oorlogslieden eenen vriendschaps-band, die slechts door den dood verbroken heeft kunnen worden. In een woord, zoo iets het gemis des Maarschalks kan vergoeden, is het van den waardigen door een' nog waardiger opgevolgd te zien.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 25 Junij.

Ter beurze heeft een gerucht geloopen dat het enkele verschijnen van ons eskader op den *Taag* eene volslagen omwenteling in *Lissabon* berokkend heeft gehad; don *Miguel* intijds verwittigd, was den storm outvlugt.

Uit *Rouaan* wordt geschreven dat don *Pedro* aldaar is aangekomen en zich naar *Engeland* begeeft.

De veroordeelde *Guilloume Granier*, die het besluit genomen had, om zich in de gevangenis te laten dood hongeren, is daarbij onverzettelijk gebleven, en na de hevigste stuiptrekkingen, bezweken. Hij heeft 63 dagen geleefd, zonder het minste voedsel te gebruiken, den 64sten gaf hij den geest. Men zegt, dat zijne laatste oogenblikken verschrikkelijk waren.

ITALIE,

Rome, 24 Junij,

Men schrijft uit Venetie:

» Het lot der Italiaansche vlugtelingen, die door een oorlogsvaartuig voor Ancona gevangen genomen en herwaarts gezonden werden, is thans op eene zeer zachtmoedige wijze beslist. Zij worden, overeenkomstig hunnen wensch, naar Frankrijk gebragt; onze regering laat een schip in gereedheid brengen, hetwelk hen naar Marseille zal voeren, en het is te verwachten, dat de Fransche beambten, die hier van reeds verwittigd zijn, dezelve met de gewone gastvrijheid ontvangen zullen. Daar, volgens de berigten uit Rome, de inrigting van het Pausselijke krijgswezen snelle vorderingen maakt, zal het bezetten van Boulogne door onze troepen weldra niet meer noodig zijn.

Mengelwerk.

VOORBEELDEN VAN HELDHAFTIGE ZELFOPOFFERING.

De grootmoedige heldendaad van den dapperen *van Speijk*, bevelhebber der kanonneerboot n°. 2, voor Antwerpen, die zulk eene luisterrijke bladzijde in onze nieuwe Vaderlandsche Geschiedenis zal vullen, herinnert ons aan eenige voorbeelden uit de oudere van dergelijke kloekmoedige zelfopoffering ten dienste des Vaderlands, die wij niet ongepast oordeelen onzen lezers ter vergelijking hier insgelijks te herinneren.

Herman de Ruiter, een ossenkooper van 's Hertogenbosch, zich als een kapucijner monnik verkleed hebbende, verraste met drie anderen op den 12den November 1570 het Slot te Loevenstein, doodde den bevelhebber, verdreef met vier-en-twintig man, die hem volgden, de Spaansche bezetting, en stelde het slot in staat van verdediging. De Hertog van Alba zond driehonderd man, om het slot op te eischen, doch de dappere *de Ruiter* wil van geene overgave hooren, maar hetzelve bewaren voor den *Prins van Oranje*, bemoedigt de zijnen met de hoop op ontzet, en besluit zich tot het uiterste te verdedigen. Het grof geschut baanden den belegeraars den weg in de vesting, en na vijf dagen werd het slot ingenomen. *De Ruiter*, wiens manschap reeds grootendeels gesneuveld was, week met het overschot in een binnenvertrek, waar hij zich langen tijd met een slagzwaard dapper verweerde, en menigen aanvaller nedervelde. Eindelijk op het punt gebragt om voor de overmagt te moeten bezwijken, stak hij den brand in het kruid, en sprong met zijnen aanvallers tevens in de lucht!

Het tweede voorbeeld der eigenwillige verkiezing, van een' roemvollen heldendood boven levensbehoud ten koste van de eer des Vaderlands, is dat van den Zeeuwschen Vice-Admiraal *Reinier Klaaszoon*. Deze met zes Hollandsche schepen door storm van de Vloot afgeraakt zijnde, die onder het bevel van den Luitenant Admiraal *Willem Hautain*, op de Spaansche West-Indische Vloot kruiste, werd den 6den October 1606 op de hoogte van kaap S. Vincent ontmoet door acht zware vijandelijke galjoenen en negen galeijen, en geraakte met een galjoen in een scherp gevecht. *Hautain* kwam *Klaaszoon* met drie schepen te hulp, waarop de Spanjaard afliet; doch de geheele Spaansche Vloot opdagende, werd *Klaaszoon* door vijf galjoenen besprongen, en, deerlijk geteisterd, door *Hautain* aan zijn lot overgelaten. De dappere *Klaaszoon* bleef met de uiterste verwoedheid nog twee dagen voortvechten. Toen hij eindelijk geheel reddeloos geschoten was, zijn meeste volk verloren en geene hoop op ontzet meer had, sloeg hij zijnen overigen manschappen, die meest allen gekwetst waren, voor, den brand in het kruid te steken; waartoe eenparig besloten werd. Allen knielden hierop neder, deden hun gebed, en *Klaaszoon* wierp met eene vaste hand eene brandende lont in het kruid; — in een oogenblik vloog het wrak met zestig menschen in de lucht, van welken twee, deerlijk verminkt, door de Spanjaards werden opgevischt, die, nog twee uren levende, het stoutmoedig besluit tot deze heldhaftige daad verhaalden.

Dezelfde kloekhartigheid betoonde *Remmert Vlak*, Kapitein van het schip Kruiningen, behoorende tot het smaldeel van den Kommandant *Jakob Binkes*, den 23sten Februarij 1677 voor het eiland Tabago in gevecht geraakte met den Franschen Vlootvoogd *d'Estrées*. Kapitein *Vlak*, door twee Fransche schepen aan boord geklampt, was op het punt van genomen te worden, doch niet begeerende den vijand in handen te vallen, besloot hij zijne aanvallers met zich zelven te verderven; hij deed een tonnetje buskruid op het dek achter den grooten mast brengen, stak den brand er in en vloog met de beide Fransche schepen in de lucht!

Nog is het helden geslacht der Hollanderen niet uitgestorven; nog leven er afstammelingen, die in staat zijn de groote daden hunner voorvaderen te herhalen; nog is op helden als *van Speijk* (*) toepasselijk hetgeen de groote *Helmers* op den dapperen *Klaaszoon* toepaste:

Wel hem, die 't Vaderland meer dan zich zelv' bemint,
In 'tsneuvelen voor hare eer een' zuiveren wellust vindt,
Die niet met woest getier, onvruchtbre taal afloofd,
Dien achtbren naam misbruikt tot dekking van zijn
boosheid;
Maar die door daden toont, terwijl de noodstorm brult;
Dat hij zijn pligten kent, dat hij zijn' pligt vervult!

(*) De grootmoedige daad van dezen edelen held geschiedde in geen oogenblik van onbezonnenheid en overijling, maar was reeds lang te voren door hem bedaard overlegd en vast besloten, bijaldien zich de gelegenheid opdeed, om te moeten kiezen tusschen heldhaftige zelfopoffering of oneerlijk levensbehoud, gelijk blijkt uit een' brief door hem geschreven, aan zijn neef, den Heer *J. de Dieu*, waarvan wij hier een uittreksel geven. „De citadel van Antwerpen ligt geheel met wallen omzet, daar over weder bruggen, een wal brug, daar ligt nu mijne boot voor; komen nu de gemeene kerels dan zijn wij eerst aan de beurt; met 30 koppen valt weinig te doen tegen die smeerlappen, die uit honger komen ten getale van 2000; nu zoude UEd. kunnen zeggen, wel ga dan in het fort. — Ja wel, zoodra de alarmtrom slaat, worden de bruggen opgehaald, en geen Vriend of Vijand laat de Generaal er in, zoo dat wij dan buiten moeten blijven, en groot gevaar loopen van Brabandsch te moeten worden, zoo niet ons stellig idée was van de Boot in de lucht te laten springen, liever dan mij aan zulk een kanailjepak over te geven."— Verder leest men: „Aan mijn persoon is niets te verliezen, en denk daaraan, steeds hopende tot voordeel van mijnen goeden *Koning* en brave *Landgenooten* te zijn."

Uit een' lateren brief blijkt, dat hij een voorgevoel had, dat hij zijn stoutmoedig besluit ten uitvoer zou moeten brengen. „Vertrouw stellig," zegt hij daarin onder anderen, „van ieder, die in de Marine is dat hij alles veil heeft voor onzen dierbaren Koning, maar waar is de gelegenheid daartoe? Liggende nabij eenen klomp ijs, hetwelk reeds te voorschijn komt, hoe dan? weg dan, behaalde bravoures, en de landssoldaten, die in de gelegenheid zijn, zich te kunnen onderscheiden! (GOD geve maar, dat er geen ijs in het water kome, dan zoude ik nog moed behouden, maar vast en aan den grond kijk, dat is een tour! en voor ons zeer onvoordeelig! intusschen moet ik UEd. zeggen (en ik hoop mij te willen gelooven) dat eerder de Boot met kruid en mij in de lucht gaat, dan immer een infame Brabander te worden of het vaartuig over te geven; liever wordt ik een *Claassens* dan een *Daine*, echter de ondervinding zal het doen zien."

In deze oogenblikken, waarin de naam van den moedigen *Chassé* op aller lippen zweeft en niet dan met eerbied wordt uitgesproken, kan eene korte levenschets van den edelen Krijgsman, wiens arm het schandelijkst oproer en lafst verraad eene zoo harde tuchtiging heeft doen ondervinden, onzen lezers niet dan welgevallig zijn.

Soldaat geboren, zijn vader was Majoor in het Munstersche regement, heeft hij van zijne vroegste jeugd alle militaire rangen doorloopen en nimmer dien stand verzaakt.

Op den 18den Maart van het jaar 1765 zag de thans 65 jarige held *David Hendrik* Baron *van Chassé*, het eerste levenslicht in de stad Thiel in Gelderland. Naauwelijks had hij zijn tiende jaar bereikt of hij trad als Kadet in Nederlandsche dienst; het jaar 1781 zag hem tot Luitenant bevordert. In 1787 ontweek hij als Patriot het land en nam hij dienst in de Fransche legers, waar zijne dapperheid hem weldra deed onderscheiden en hem in 1793 den rang van Luitenant-Kolonel verwierf. De veldslagen van Mougueron, Stade en Hooglede, getuigden van zijnen moed. In 1795 keerde hij met het leger van *Pichegru* in zijn Vaderland terug en het volgende jaar maakte hij den Duitschen veldtogt onder de bevelen van den Generaal *Daendels*. Drie jaren later, bij den inval der Engelschen in Noord-Holland, weerstond hij, aan het hoofd van een korps jagers, verscheiden uren lang eenen veel sterkeren vijand. Na den aftogt der Engelschen zag hij zich andermaal tot het deelnemen aan den Duitschen veldtogt geroepen; gedurende denzelven hielp hij Wurtzburg belegeren, heroverde eene batterij op de Oostenrijkers en maakte 4 gevangenen in een der gevechten. In 1805 en 18.. verzelde hij den Hollandschen Generaal *Dumonceau* in den oorlog tegen Pruissen. Maar het is voor in den Spaanschen oorlog dat hij zich al gedurig deed onderscheiden; de onverschrokken moed waarmede hij steeds met de punt der bajonnet den vijand indrong, verwierf hem van den soldaten den eerenaam van *Generaal bajonnette*. Zijne uitstekende diensten in dezen zesjarigen oorlog, in welken hij de meeste veldslagen bijwoonde en onder andere de roemrijke zege van Ocana, welke de Hollandsche troepen met roem overdekte, hielp bevechten, deden hem door Koning *Lodewijk Napoleon* tot de waardigheid van Baron verheffen met eene dotatie van *f* 3000 op de domeinen van het Rijk, gaande deze Koninklijke gunst nog verzeld van zijne benoeming tot Kommandeur bij de orde van de Unie. In de bergpassen van de Pyreneën gelukte het hem, door buitengemeene onverschrokkenheid, het legerkorps van den Graaf *Erlon* te redden. Voor dit luisterrijk wapenfeit ontving hij de decoratie van Officier bij het legioen van Eer, en vroeg de Hertog van *Dalmatie* (Maarschalk *Soult*) zijne bevordering tot Luitenant-Generaal, eenen rang welken hij echter eerst bij het verlaten der dienst van Frankrijk bekomen heeft. Ook *Napoleon* stelde zijne dapperheid en kunde op hoogen prijs, en benoemde hem bij besluit van 3.. Junij 1811, tot Baron van het Rijk.

In de maand Januarij 1814 ontving hij bevel om zich bij het groote Leger in de omstreken van Parijs te voegen; ook daar deed hij wonderen van dapperheid, en werd hij in een gevecht tegen de Pruissen gewond. In de beide veldtogten van 1813 en 1814 werden drie paarden onder hem doodgeschoten en twee onder hem gewond.

Na de eerste kapitulatie van Parijs keerde hij in zijn Vaderland terug en werd hij door Z. M. destijds Souvereinen Vorst van Holland, als Luitenant Generaal bij het Leger geplaatst. Bij den veldslag van Waterloo handhaafde hij zijnen ouden roem van onverschrokken soldaat en van kundig Opperhoofd. De oude Keizerlijke garde eene beweging ziende maken op eene Fransche batterij, welke uit gebrek aan krijgsbehoeften haar vuur had moeten staken, en al het gewigt van het behoud van dezen post gevoelende, deed hij den Majoor *van der Smissen*, thans helaas den medestander van het oproer, in vollen ren met zijne vliegende artillerie derwaarts toesnellen, waardoor de poging des vijands niet slechts verijdeld werd, maar deze zich genoodzaakt zag, met achterlating van een aantal dooden in wanorde te wijken. Ook in dezen gedenkwaardigen slag bragten zijne verrigtingen met de bajonnet niet weinig bij het behalen der overwinning. De Hertog *van Wellington* zelf deed zijne verdiensten in dit gevecht, bij eenen later openbaar gemaakten brief, hulde geworden.

Vijftien jaren rust na zoo veel onafgebroken togten bragten sedert dien tijd onzen Held tot zijn 65 jaar, en de in Europa heerschende vrede scheen hem het rustig genot van zijnen roem voor het verdere zijner dagen te zullen veroorlooven, toen het schandelijke oproer zich allengs uitbreidende tot de aan zijne toebetrouwde vesten, hem dwong op nieuw den Degen uit de schede te trekken, ter straffe van een hemeltergend muiters rot.

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Het Schip *Paramaribo*, Kapt. *K. Spiegelberg*, van *Amsterdam*: Passagiers den Heer *J. van Praag*, Echtgenoote en 8 Kinderen.

De Noord-Amer. Brik *Aurelia*, Kapt. *T. Foster*.

UITGEZEILD.

Z. M. Oorlogs-Brik *Courier*, Kapt. Kommandant Kapt. Luit. ter Zee *J. van Straten*, naar Curaçao.

Z. M. Transportschip *Dordrecht*, Kapt. Luit. ter Zee, *F. Jonker*, naar *Curaçao*.

Het Schip *de Surinaamsche Vriend*, Kapt. *A. A. Herman*, naar Amsterdam; lading: 37 vaten en 2417 balen heele 5 vaten en 225 balen gebr. Koffij, 581 pond Koper, 252 pond Tin, en 720 pond Indigo.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven
J. BRINK.